

Even uw aandacht...

Deze 'smaakmaker' laat u toe kennis te maken met dit werk.

Dit tekstfragment mag niet gebruikt worden voor opvoering. Het mag niet worden gedownload, afgedrukt of verder verspreid.

Indien deze smaakmaker u bevalt, raden we u aan het volledige toneelstuk te ontlenen en te lezen voor u tot de aankoop van boekjes voor opvoering beslist.

Veel leesplezier!

R I N G - E - D I N G !

Blijspel door

JULES PEETERS

Toneelfonds J. JANSSENS - Antwerpen
(n° 1291)

OPVOERINGSRECHT

Het opvoeringsrecht wordt verkregen na aankoop van tenminste **ACHT** tekstboekjes bij de uitgever en na betaling van de verschuldigde auteursrechten aan: S.A.B.A.M.

Aarlenstraat 75-77
1040 Brussel.

Men mag geen gebruik maken van gekregen of gehuurde boekjes!

© 1987 Toneelfonds J. Janssens

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvuldigd en/of openbaar gemaakt op enigerlei wijze, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

PERSONAGES

GERARD DE BRUYNE, een zakenman van middelbare leeftijd,

YVONNE, het winkelmeisje, jong en aantrekkelijk

LOUIS VAN DEN BROECK, aannemer van bouwwerken, middelbare leeftijd

JOHAN, zoon van Gerard, een beetje play-boy

MADAME JOSEPHINE, de boekhoudster, haar ganse wereld bestaat uit
"de boekhouding"

STAF GOETSCHALCKS, een boezemvriend van Gerard De Bruyne

HORTENSE, vrouw van Gerard, verkoopt graag veel "chici". Probeert
ABN te praten, wat niet altijd lukt. Als zij boos wordt
vervalt zij in dialect.

3 DAMES - 4 HEREN

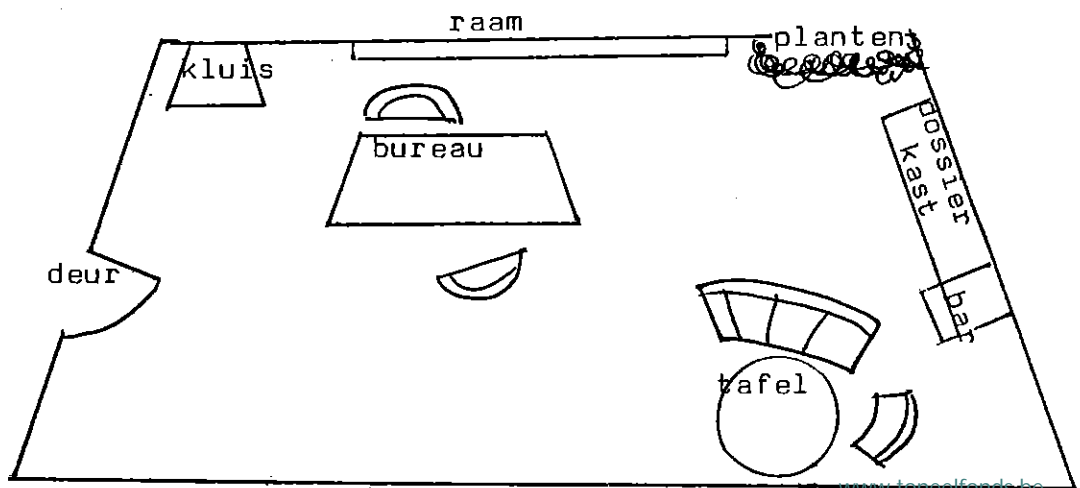
Alles speelt zich af in het chique, moderne, nieuw ingerichte
kantoor van Gerard De Bruyne.

1° bedrijf ; heden

2° bedrijf : 1 dag later

3° bedrijf : de volgende dag

Het OPVOERINGSRECHT wordt verkregen na aankoop van minstens 7
exemplaren bij de uitgever, en na betaling van de verschuldigde
auteursrechten aan S.A.B.A.M., Aarlenstraat 75-77 - 1040 BRUSSEL.

Als het doek opgaat zit Gerard "op zijn gemak" de krant te lezen, voeten op het prachtige bureau. Voor het publiek is hij achter zijn krant verborgen. Men hoort enkel wat gepuf en gesnuif, en ziet een rookwolk van zijn dure sigaar opstijgen. Na een tijdje wordt er geklopt. Gerard schrikt op, frommelt zijn krant bij mekaar en stopt ze in een lade van zijn bureau. Hij zet zich in "werkpositie" en roept dan knorrig :

GERARD. Ja! Binnen!

(Yvonne komt met veel rokkengezwaai op)

GERARD. (nu zeemzoet)

Ah, Yvonneke, 't zijde gij!

YVONNE. (negeert zijn "vriendelijkheid")

Meneer, meneer Van den Broeck is hier; hij vraagt of u een ogenblikje voor hem hebt.

GERARD. (nadenkend)

Van den Broeck???. Ah, ja, de Louis, den aannemer. Laat maar binnenkomen kindje!

YVONNE. Goed, mijnheer,

(Yvonne af)

GERARD. (in zichzelf)

Dat zal v-or de bouwvergunning van ons villa zijn; 'k Ben eens benieuwd.

(Klop op de deur. Tegelijk gaat de deur open)

YVONNE. Meneer Van den Broeck, meneer.

(Van den Broeck komt met veel lawaai binnen - De Bruyne gaat er met uitgestoken hand op af - Yvonne terwijl vlug af)

LOUIS. (op de reeds gesloten deur wijzende)

G'hebt daar mooi vlees in de kuip, Gerarke, ouwe snoeper.

GERARD. (drukt onderwijl de hand van Van den Broeck en loodst hem naar een gemakkelijke stoel voor het bureau)

Geen spek meer voor onzen bek, Louieke.

(de Heren maken het zich gemakkelijk)

LOUIS. (plagerig)

Allee, allee Gerarke, zijn de druiven te zuur, manneke?

GERARD. De druiven niet, maar ons Hortense soms wel.

LOUIS. (spottend)

Kan ze de zon óók al niet in 't water zien schijnen?

Ja, ja, jong, dat is het lot van een getrouwde vent!

GERARD. Een borrel wil er zeker wel in, Louis. En we zullen er maar één warm stoken zeker?

(Bukt zich al naar de "bar" in zijn bureau om de drank en de sigaren te nemen)

LOUIS. Nee, nee, Gererd. Ge weet, anders gaarne genoeg, maar ik moet nog een belangrijke zaak afsluiten straks, en dan houd ik gaarne het hoofd koel.

GERARD. (laat het er aarzelend rn met duidelijk spijt dan maar bij)

LOUIS. Met uw bouwvergunning is't in de valies hē, kameraad!

GERARD. (blij verrast)

Allee jong! 't Is toch ni'waar zeker! En Gramme zei eergisteren nog dat de urbanisatie nooit toelating voor ons plan zou geven.

LOUIS. Gramme is een snotneus.

GERARD. Hij staat nochtans bekend als een uitmuntend architect!

LOUIS. Natuurlijk kent hij zijn vak, maar degene die de lakens uitdelen naar zijn hand zetten, daar snapt dat kereltje nog niets van. Daarvoor moet ge bij Louis Van den Broeck zijn!

GERARD. Maar is dan ècht alles in orde met mijn bouwvergunning?

LOUIS. Helemaal in orde!

GERARD. Hoe hebt ge dat dan gelapt?

LOUIS. Relaties hē, mijn beste. En dan mijn fysiek hē manneke : zoals ik gebouwd ben!!!...

GERARD. Maar alle, hoe hebt ge'm dat dan gelapt?

LOUIS. (vertrouwelijk, van achter zijn hand)

Eens lekker Pommard gaan eten met één van die gasten en 't was in orde; Simple comme Bonjour!

GERARD. Pommard gaan eten?... Gaan drinken zeker!

LOUIS. Gaan drinken??? Hebt gij dan al eens kreeft gedronken?

GERARD. (er gaat bij hem een licht op)

Ah, hommard wilt ge zeggen : Kreeft is hommard, Pommard da's een soort goeie wijn,

LOUIS. Verdorie, nu ge het zegt, 'k geloof dat dat de lievelingsdrank is van mijn lieve schoonmoeder.

GERARD. Zwijg me van schoonmoeders! Als ik er aan denk dat we er

deze week weeral mee geschoren zitten, krijg ik de kriebels!

LOUIS. Is 't zo erg jong?

GERARD. Ho, nog veel erger! Als 't niet was dat het de moeder van mijn vrouw is, ge zou ze nen dans zien gaan,.. Daarbij, een mens moet ervan erven hé!

LOUIS. Van erven gesproken; Tante Amélie, ge weet wel, die vette suikertante die daar in de tijd gestorven is,..

GERARD. Ja, ja, ik herinner me daar iets van.

LOUIS. Hewel, die haar erfenis is gisteren uit de doeken gedaan.

GERARD. Dan hebt ge nogal een slodder getrokken zeker Louis?

LOUIS. Ja, en gij gelooft dat.

(haalt een doosje uit zijn jaszak waar hij een ring uithaalt die hij aan Gerard geeft)

LOUIS. Voilà, dat is wat mijn lieve tante Amélie aan haar neefje Louis heeft nagelaten, en dat is alles!

GERARD. (bekijkt de ring even)

Maar da's toch een schone ring Louis?

LOUIS. Vindt gij dat?! Een prul is 't. Negen op tien dat de steen nog vals is ook.

GERARD. (bekijkt de ring nauwkeuriger)

Nee, dat geloof ik niet. 't Is een pracht van -en ring; 'k Zou er Hortense wel blij mee weten te maken.

LOUIS. Wilde gij hem misschien kopen?

GERARD. Wat moet hij kosten?

LOUIS. ...Geef er mij drieduizend frankskes voor, dan ben ik van die prul af en ben ik tegelijk beloond voor mijn moeite met uw bouwvergunning.

GERARD. Ik pak u op uw woord hé manneke!

LOUIS. Ge doet maar hé Gerard!

GERARD. Haalt het geld uit een schuif)

Verkocht! Ik betaal cash! Is dit een gedane koop?

LOUIS. Een gedane koop! Geluk ermee!

(neemt het geld aan)

GERARD. Nu heb ik al ineens iets voor ons Hortense hare verjaardag.

LOUIS. Zie dat ze dat ding maar niet naar uw kop gooit!

GERARD. Vast en zeker niet!

LOUIS. (kijkt op zijn horloge en schrikt)

Verdorie, ik moet ervandoor. Ge weet, in ons vak is het van "Time

is moning"!

GERARD. Money!!

LOUIS. Hoe, money?

GERARD. 't Is niet "Time is moning, maar time is money.

LOUIS. Hewel, da's wat ik zei!

GERARD. (maakt een gebaar van "laat maar zitten)

LOUIS. Allee, dan kunnen we achtereen aan uwen bouw beginnen,
'k Ben ermee weg.

(handen drukken. Gerard begeleidt Louis naar de deur)

GERARD. Ge zijt nog eens bedankt voor uw moeite, en ge weet,
g'hebt nog een borrel tegoed hé!

LOUIS. Komt allemaal klaar Gerarke, Tot ziens!

(af)

(Gerard gaat achter zijn schrijftafel zitten en begint de ring
uitgebreid te bekijken)

GERARD. Ik voel tot in de toppen van mijn tenen dat ik hier een
reuze occasie gedaan heb. Die ring is misschien wel het tienvou-
dige waard van wat ik eraan gegeven heb. Onze vriend Louis, die
geen franse kreeft van een fles franse wijn kan onderscheiden,
is zeker en vast een fijne aannemer van bouwwerken. Mensen omko-
pen en naar zijn hand zetten kan hij ook prima. Maar de fijne
feeling voor business, neendaar heeft Louieke geen kaas van ge-
geten. Laat dat maar aan Gerard De Bruyne over!

(klopt zich op de borst)

Bravo manneke! En met die bouwvergunning is't ook weeral goed
afgelopen! 't Is vandaag wel mijn Lucky Day!

Weet ge wat, daar pakken we er eentje op!

(steekt zorgvuldig de ring in het doosje en doet hem voorzichtig
in een lade die hij op slot doet. Dan neemt hij een fles en een
glas uit de bar en bedient zich royaal. Gerard zet de fles terug
en wil van zijn borrel gaan genieten. Op dit ogenblik stormt
Johan binnen)

JOHAN. Pa, hebt gij vanavond den auto nodig?

GERARD. (schrikt hevig, wou de borrel al in de schuif stoppen en
morst daarbij, merkt dan dat het Johan is)

Verdomme, is me dat verschieten!.,.

(kwaad)

Nu heb ik van die goeie whisky gemorst!

JOHAN. Ge moet niet bang zijn, Pa. Ons Ma zit bij Madame Verstrepen, daar zult ge vooreerst nog geen last van hebben,

GERARD. (drinkt schielijk de rest van zijn borrel uit)
Zie, dat verschieten, daar stijft mijn bloed van op, daar krijg ik nog eens een hartinfarct van!

JOHAN. (gaat op de rand van de schrijftafel zitten)
Weet ge wat Pa, pak er nog eentje, daar bekomt ge van!

GERARD. (schenkt zijn glas nog eens goed vol en ledigt het in één teug, slaat dan een diepe zucht)

JOHAN. (bemoederend)
Ziet ge wel! En de vijand ver van hier; niks aan de hand!

GERARD. Ik vraag mij toch af waarom gij altijd gelijk een zot moet binnenstormen!

JOHAN. Maar Pa, ik kwam niet binnenstormen, ik kwam gewoon binnen.

GERARD. Ha dat noemt gij gewoon binnenkomen! Ik dacht pertang dat de Russen en waren.

JOHAN. De Bomma komt pas zaterdag, Pa.

GERARD. Zwijg stil, als ik daaraan denk...

JOHAN. Nit aan denken Pa. 't Is nog lang eer het zaterdag is. Laatst zak ik een spreuk van de "Bond Zonder Naam" : Wie zich zorgen maakt om de dag van morgen, doet dit één dag te vroeg".

GERARD. Dat is ook de eerste keer dat ik u de "Bond Zonder Naam" hoor citeren. Gewoonlijk haalt ge uw argumentatie uit minder hoogstaande bronnen.

JOHAN. Wat just is, is just hé Pa... Zeg, maar om op mijn vraag terug te komen, hebt ge de auto nodig vanavond?

GERARD. Wat is er dan met uw auto aan de hand?

JOHAN. Niks Pa.

GERARD. Hoe, niks Pa. Waar is hij dan?

JOHAN. Wel hier voor de deur,

GERARD. Staat hij dan in panne of zoiets?

JOHAN. Bijlange niet Pa.

GERARD. Ja maar zeg, waarom moet ge dan mijn auto hebben?

JOHAN. Ja, zie je Pa, die van mij is nogal aan de kleine kant he,

GERARD. Aan de kleine kant? Waar moet gij naartoe en wat moet

daar dan allemaal in?

JOHAN Zo maar eens uitgaan hé pa!

GERARD, En zijt ge dan met zovelen dat ge in die blinkdoos van u niet inkunt?

JOHAN, Ja Pa!

GERARD, Jamaar, pas op hé zeg; in die auto van mij moogt ge hoogstens met vijf personen zulle!

JOHAN, We zijn maar met twee, Pa.

GERARD, Ik dacht dat ge met zovelen waart! Dus gij en twee passagiers?

JOHAN, Nee Pa; Ik en één passagier.

GERARD, Ik begrijp er niks meer van!

JOHAN, Ja, zie, Pa...

(maakt allerlei gebaren van "wilt ge me dan niet verstaan?)

GERARD, (Zit een tijdje voor zich uit te staren, dan gaat hem een licht op)

Ho, Ha, ik geloof dat ik het begin te snappen. Is 't soms een passagier met rokken aan?

JOHAN, Eindelijk! En 't is geen pastoor zulle oa!

GERARD, Maar is 't dan zoeits bijzonder dat het met dat karreke van uniet gaat?

JOHAN, Ja, zeg, Pa, moet ik er soms een planneke van tekenen?

GERARD, Hoor eens hier manneke, ik mag toch wel weten wat er met mijn bloedeigen auto gebeurt zeker?

JOHAN, Daar gebeurt helemaal niets mee, Pa, alleen maar een ritje naar de stad, en dan later weer terug naar huis,

GERARD, Allee, 'k mag het allemaal niet weten, 'k snap het al. Vooruit dan maar, hier zijn de sleutels.

(haalt de sleutels uit zijn zak en gooit ze naar Johan)

Zeg, manneke, maar zorg ervoor dat die kar geen zeven uur boven de wind naar parfum riekt, zoals de laatste keer hé!

JOHAN, Dat was pertang Channel Numéro Cinq zulle Pa.

GERARD, Al was 't Cuir de Russie, mij kan het allemaal niet schelen, maar als ons Ma, met haar fijne neus, dat ruikt, denkt ze nog dat IK met charmant gezelschap aan 't rondtoeren ben geweest.

JOHAN, Ha, ha, ha, ha, die is goed!

GERARD, Ja, lach maar! Ik zou het verdorie niet graag meemaken!

JOHAN, Ik zal ervoor zorgen dat alles piekfijn in orde is, En

En bedankt hé Pa. Als ik voor u iets kan doen, laat het dan maar weten.

GERARD. Laat mij maar op tijd weten als er kapers op de kust zijn!

JOHAN. Als ons Ma in de richting van uw kantoor komt zal ik twee keer teuten op de binnenhuistelefoon. Maar nu ze bij die trien van Verstrepe is kunt ge op uw twee oren slapen. 'k Ben er mee weg dan, hé Pa.

GERARD. Ja, ...En, zeg, zie dat ge geen brokken maakt, zulle!

JOHAN. (al op weg naar de deur, in alle onschuld)

Brokken, Pa?

GERARD. Ja zeg, moet IK nu een planneke tekenen soms?

JOHAN. Oh, ... ge bedoelt dät?

GERARD. Nee, ik bedoel met de auto!

JOHAN. Komt in orde Pa. Ik lever hem af zonder een schrammetje.

(af)

(Gerard zet zich terug achter zijn schrijftafel, opent de schuif, neemt het doosje met de ring en wil hem uitgebreid gaan zitten bewonderen. Men klopt)

GERARD. Ja, binnen!

(Madame Josephine komt binnen)

JOSEPHINE. Meneer Gerard, hebt u een ogenblikje voor me?

GERARD. Natuurlijk, Madame Josephine, maar 'k heb het wel druk.

JOSEPHINE. 't Gaat om die onkostenrekening die u me daarstraks gegeven hebt.

GERARD. Oh ja; gij fikst dat wel hé?

JOSEPHINE. Jamaar, dat gaat zomaar niet zulle, meneer Gerard. De belastingen gaan dat niet aannemen.

GERARD. O, maar gij arrangeert dat wel, hé madammeke Josphineke? Gij weet overal wel een boekhoudkundig mouwke aan te passen, is 't niet?

JOSEPHINE. Tegenwoordig gaat dat allemaal zo gemakkelijk meer, meneer Gerard! Ze maken het moeilijk zulle! Daar stond gisteren nog iets van in de moniteur. Zie, kijk maar, ... (begint tussen haar papieren te rommelen) ... nu heb ik die moniteur precies niet bij, ha, hier is 'em, ... nee, toch niet, dat is 't parochieblad dat ik nog moet lezen, ... Ik had die moniteur er nog express bij gestoken om hem u te laten zien, of beter gezegd, om hem AAN u te

laten zien. Ja, 'k zal moeten teruggaan om hem te halen.

GERARD. Weet ge wat, madame Josephine, ik ga even mee naar uw bureau, anders moet gij die trappen weer allemaal doen. Dan kan ik mijn benen eens strekken.

JOSEPHINE. O, da's erg vriendelijk, meneer Gerard. Da's ook veel gemakkelijker; bij mij hebben we alle dokumenten bij de hand. (Gerard en Josephine af)

(Toneel blijft even leeg. Dan komt Johan binnenstormen)

JOHAN. Pa, Meisinger aan de telefoon... Hé, waar is hij nu? Ik zal die bestelling dan maar zelf zoeken.

(gaat naar de muurkast, neemt een dossier, en begint erin te zoeken. Yvonne komt haastig binnenlopen)

YVONNE. Meneer Johan, 't is al in orde, hij heeft de bestelling teruggevonden.

JOHAN. Kan die kaffer dan niet eerst uit zijn doppen kijken vóór hij speciaal uit Duitsland belt?

YVONNE. Trek het u niet aan; hij moet de telefoon toch zelf betalen.

JOHAN. Ja, en ik ondertussen de ziel uit mijn lijf lopen om dat dossier te vinden.

YVONNE. Tiens, is uw vader hier niet?

JOHAN. Potverdekke, nu ge het zegt! Ik zou mijnheer Meisinger op mijn blote knieën moeten bedanken. Ik zoek al heel de dag de gelegenheid om u alleen te spreken.

(gaat vlug de deur sluiten die beiden hadden laten openstaan)

Zeg, Yvonneke, ik heb voor vanavond onze Pa zijn auto kunnen afluizen. Nu gaat ge toch wel mee, hé Yvonneke?

YVONNE. Mijnheer Johan, ge weet dat ik u altijd heel goed heb kunnen verdragen, maar ik ben niet zinnens één van uw scharrelkippen te worden.

JOHAN. Yvonneke, zeg toch niet zo plechtig Mijnheer Johan. Dat doet me zeer. Ons Ma heeft dat uitgevonden om me Johan te noemen toen onze Pa op zijn eigen begonnen is. Voor u ben en blijf ik Jan.

En wat die Scharrelkippen betreft, ik wil van u geen van mijn scharrelkippen maken; met u meen ik het serieus, Yvonneke.

YVONNE. (lacht)

Tegen hoeveelmeisjes hebt ge dat al gezegd, Jan?

JOHAN. (heftig)

Dat weet ik niet! Maar met u is het oprecht!

YVONNE. Jaja...

JOHAN. Ja!!!!

(een tijdje een gespannen stilte, dan...)

YVONNE. Ik ga terug naar de winkel.

JOHAN. Nee!!! Yvonne, luister nu eens : Ik weet het, ik sta bekend als een rokkenjager en een Jan Plezier. Ik zal niet beweren dat ik daar geen aanleiding toe gegeven heb, maar een mens kan toch veranderen hé?

YVONNE. Mmmmja... dat zou kunnen... ja...

JOHAN. In theorie wilt ge zeggen... Maar ik ben aan 't veranderen, Yvonne. Met u meen ik het oprecht héél serieus... Hoelang kennen wij elkaar al, Yvonne?

YVONNE. (verwonderd)

Een jaar of drie zeker? Ja, inmei ben ik hier vier jaar.

JOHAN. Hewel, heb ik u in al die tijd lastig gevallen? Heb ik ooit geprobeerd van u een "scharrelkip" te maken?

YVONNE. Nnn...nee

JOHAN. Ik heb al die tijd respect gehad voor U, Yvonne, en nu weet ik het zeker : Ik hou van u! Stel me op de proef of ik het al of niet ernstig meen. Ga vanavond mee. Toe nu, Yvonneke, zeg ja!

YVONNE. (aarzeland)

Maar Jan... daar kan toch niets van komen. Wat zou uw vader zeggen, en uw moeder!!!

JOHAN. Dat moeten zij weten! 't Is mijn leven!

YVONNE. Zeg eens, ik wil de naam niet hebben dat ik met de zoon van de baas opgetrokken heb.

JOHAN. Maar dat heeft toch helemaal geen belang! Het enige dat telt is, of we van mekaar houden!

YVONNE. Kijk Jan, stel dat ge het oprecht meent....

JOHAN. (onderbreekt)

Ik méén het oprecht!

YVONNE. (onverstoorbaar)

...en dat ge echt van me houdt. Maar hebt ge mij als eens gevraagd of ik van u hou? Of telt dat misschien niet mee?

JOHAN. (verslagen)

Ge hebt gelijk, ... Goed, ... Laten we het hierbij laten, ... Laat ons terug naar de winkel gaan.

YVONNE. (komt een stapje dichterbij - zacht)

Hebt ge het me gevraagd, Jan?

JOHAN. (verwonderd - na een tijdje klaart zijn gezicht op)

Houdt ge van me, Yvonne?

YVONNE. (schalks)

De proeftijd gaat vanavond in,

(loopt weg)

(Johan loop haar achterna - botst bij het buitenlopen net op zijn vader - mompelt een verontschuldiging en loopt haastig af.)

(Gerard blijft Johan nakijken, schudt het hoofd en komt binnen)

GERARD. Nu begint hij al met het personeel te stoeien.

(zet zich aan zijn schrijftafel)

Ik zou toch niet graag zien dat hij Yvonne voor de gek houdt.

(rommelt wat tussen zijn papieren)

Zou ik hem er eens over aanpakken?

(na enig praktiseren)

Och, Yvonne is wijs genoeg; 't zal wel koelen zonder blazen.

(na nog wat gerommel tussen zijn papieren)

'k Zou anders slechter schoondochters kunnen treffen als Yvonneke.

Maar dan zou onze Jan wel serieuzer moeten worden. Amai, ons

Hortense zou nogal wat doen, moest daar iets van komen. Maar

alleen, dat zijn allemaal maar fantazieën en wensdromen.

(men klopt aan de deur - Goetschalcks steekt zijn kop binnen)

STAF. Joehoe, ze hebben gezegd dat ik maar moest doorlopen.

Stoor ik niet?

GERARD. (blij verrast)

Staf, jongen, kom binnen. Storen! Hoe kan dat nu!

(loopt hem tegemoet en zet hem in een stoel aan het tafeltje)

En hoe is de reis verlopen?

(gaat er bij zitten)

STAF. Och, Gerard, manneke, ik ben zo blij weer thuis te zijn.

GERARD. Is 't dan tegengevallen? Hoe was het eten? Slecht weer gehad of zo?

STAF. Bijlange niet. Schoner weer kunt ge niet dromen; een prima

hotel, met al wat erbij hoort. Maar ik moet voor mijn zaak al zoveel reizen dat ik er mijn buik van vol heb, Maar ja, ons Martha hè... 'k heb het zuiver terwille van haar gedaan. Ik zit nogal wat liever thuis. Als getrouwde vent hebt ge niet weel meer te willen hê?

GERARD. Tegen wie zegt ge het!

STAF. Ja, jong, ge kent ddat hê. Ons Martha maar klagen; "Gij zijt altijd weg, en ik zit hier maar alleen thuis."

En wat doet ge dan?! Ge offert u dan maar weeral op en ge gaat zogenaamd "op vakantie". Ge eet en ge drinkt allemaal van die vreemde kost, ge ligt daar op het strand u dood te vervelen, ge slaapt niet in een vreemd bed, en dan al die flauwe kul van "verkleeden voor het diner", enz... Terwijl ge hier thuis, op uw sloefkes, uw natje en uw droogje kunt hebben, met uw vrienden wat kletsen, een kaartje leggen of een biljarke spelen..

GERARD. Ja, Stafke, jongen, vrouwen kunnen simpele dingen geweldig ingewikkeld maken. En van al die kul en zever schijnen ze dan nog te genieten ook, dat maakt juist dat ze zich met vakantie voelen, begrijpt ge!

STAF. En 't curieuze is, dat altijd alleen thuiszitten, da's gewoon inbeelding zulle! Ik mag op 't is eender welk uur van de dag thuiskomen, maar wie ge niet ziet is ons Martha. Ge moogt gerust zijn, ze is ribbedebie!

GERARD. Ja, ja, ik ken dat. Ze hebben altijd ergens een begin te geselen.

STAF. En dan maar klagen dat ze niets aan hun leven hebben.

GERARD. Ja... sukkels!

STAF. En ze hebben nooit iets om aan te trekken.

GERARD. Nee... Och arme.

STAF. En hun kleerkassen puilen uit.

GERARD. Ja... de huisslaven!

STAF. En als ze dan maar toilet kunnen maken en elkaar de loef afsteken, dan leven ze! De nodige bijoux komen er natuurlijk ook bij. (Gerard gaat naar zijn bureau en neemt de ring)

GERARD. Dat doet er mij aan denken dat ik een occasie gedaan heb, (haalt de ring boven water)

Ik ben zinnens dat voor ons Hortense haar verjaardag te geven,

(toont de ring aan Staf)

STAF. (neemt de ring aan en bekijkt hem nauwkeurig)

Waar hebt ge die vandaan?

GERARD. Van Louis Van den Broeck, ge weet wel, de aannemer.

STAF. Och, die parvenu!

GERARD. Hij heeft hem geërfd van een suikertante.

STAF. Zeg, w-et ge wel dat dat een antiek stuk is?

GERARD. Ik dacht het al.

STAF. En heeft Van den Broeck die aan u verkocht?

GERARD. Ja.

STAF. Waarom? Hij heeft toch centen genoeg?

GERARD. Hij was kwaad op zijn tante omdat die ring alles was dat hij erfde. Hij vond de ring een waardeloos prul. Hij dacht zelfs dat de steen vals was.

STAF. (verontwaardigd)

Vals! Die is op zijn kop gevallen zeker?!

GERARD. Ja, en blijven botsen. Maar hij heeft mijn bouwvergunning dan toch maar in orde gekregen.

STAF. D e steen is ècht, Gérarke, dat geef ik u op een briefke! En als dat geen waardevol antiek stuk is, dan heet ik Napoleon.

GERARD. Ja, ik geloof niet dat ik mij miskocht heb. Ik ken nu wel niet veel van juwelen, maar ik zag dadelijk dat het iets was.

STAF. Nu zonder zever, Gerar, wat hebt ge daar voor moeten geven?

GERARD. Drieduizend frank!

STAF. 't Is niet waar!

GERARD. (steekt wijs- en middenvinger tussen zijn tanden en steekt ze dan bezwerend omhoog)

Op mijn eerstekommuniezieltje, Stafke!

STAF. Als gij dat zegt, geloof ik dat natuurlijk. Maar 't is ongelooflijk. Zeg, verkoopt ge hem niet aan mij?

GERARD. Ha nee hé zeg! Nu ik zo een net kadootje voor ons Hortense heb! Dat ziet ge van hier!

STAF. Ik wil er u nochtans een schone slodder op laten verdienen.

GERARD. Nee, nee, jong. 'k Heb hem bestemd voor ons Hortense haar verjaardag.

STAF. Dat duurt nog lang hé Gerard.

GERARD. Ik kan het maar al hebben, want als puntje bij paaltje